

Rođena davne 1916. godine u Perlezu u porodici Keglović, udajom 1933. godine za Josipa Josu Baraševića postaje Starčevkom, koje ne napušta sve do svoje smrti 2001. godine. Joso je, još pre ženidbe, kao i dosta mladih iz Starčeva, bio angažovan u Seljačkoj slozi, ekonomsko-kulturnom-prosvetnom delu tadašnje Hrvatske seljačke stranke. Kao naočit mladić sa smislom za pesmu i glumu učestvovao je u aktivnostima amaterske pozorišne grupe u predstavi "Seoski Lola", pa po samoj pesmi koju je pevao, dobio i nadimak Lola, a ženidbom je i nina Anka dobila nadimak Lolinica, koji je ne samo nosila do smrti, nego je ostao i dalje kao toponim za konkretno mesto u Starčevu, a to je nekada a i sada autobusna stanica "Kod Lolinice". Ovaj naziv nastao je po kafani koju je držala nina Anka u svojoj kući i za koju niko nije znao pravo ime, nego su je uvek svi baš tako zvali, ali mislim da joj je pravo ime bila kafana "Drina", ali nisam siguran.

Ubrzo nakon ženidbe Anka i Joso, dobili su 1934. godine sina Nikolu, pa kako su za sebe i svoje dete hteli da osiguraju kakvu-takvu egzistenciju, radili su po poznatim starčevačkim kafanama, što je nina Anki ostalo trajno zanimanje sve do odlaska u penziju. Radeći po kafanama Joso je došao u kontakt i sa naprednim idejama komunizma i socijalizma, tako da se priključio tada naprednom pokretu. Dolaskom okupacionih i kvislinških vlasti Joso je bio uhapšen i odveden u sabirni logor na Banjici gde je 1942. godine streljan, a nina Anka ostala udovica s malim sinom Nikolom. No, nije se dala. Nije napustila Starčevo, jer su već u zajedničkom braku već nešto stekli, a imala je podršku kako familije tako i članova organizacije kojoj je i sama pripadala. Onako mala, ali energična žena, trudila se da njezin Nikola ne ostane bez obrazovanja. Borila se ona i sa buradima piva, sanducima vina, sifonima soda vode, pa i sa stalnim posetiocima starčevačkih kafana, kako one kod Piglera, kod Štimca, i na kraju, u kafani u sopstvenoj kući. Bila je i šankerica i podrumarka, ujedno i konobarica i šefica i to od jutra do sutra, kako se kaže, kako bi Nikola imao solidno školovanje. I nije izostao rezultat. Nikola je postao doktor, jedan od prvih posleratnih visokoškoloanih ljudi iz Starčeva. Kako su kafane bile mesta okupljanja, nina Anka je stalno bila u centru događanja. Iako bi se pomislilo da joj je dnevni angažman ispunio potrebu za druženjima, to nije bilo tako. Rado je učestvovala i u svim ostalim društvenim aktivnostima koja su se događala u selu. Sve akademije i priredbe, razne večere pojedinih seoskih društava nisu bile bez nina Anke, pa ako nije držala privremeni šank, ipak je na neki način bila prisutna. Kako sam napisao, mala i energična žena, uvek uredna u uniformi koja su nosile konobarice, držala je do sebe i izgleda, a i do ophođenja s gostima. Znala je da izađe na kraj i sa onima koji su i malo više zavirili u čašu, pa i sa onima koji su bili neugodni. Ništa nju nije izbacilo iz takta, uvek je ostala hladne glave, kako se kaže. Dok je još radila razumljivo je da se retko pojavljivala u crkvi, ali reklo bi se da veru nije napustila. Za velike praznike mogla se videti i u crkvi, a kad je otišla u penziju i češće. Iako Starčevci baš i nisu bili neki kafanski ljudi, nina Anka je na puno njih ostavila duboki trag, jer su s njom u kafani proveli i vesele i žalosne trenutke života. Ona se sa svima i veselila i žalostila, pa se za neke može reći da ih je kafana othranila i odgojila, a ja bih rekao da ih je odgojila nina Anka Barašević - Lolinica. Nadam se da će naziv "Kod Lolinice" zauvek ostati, kao uspomena na neka stara vremena, a kad se nove generacije koje dolaze upitaju šta je to "Kod Lolinice", potsetite ih na priču o "Seoskom Loli", kafani i nina Anki - Lolinici.